

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

De profectone Hierosolymitana. Cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

maximè placet, ita Deo maximè displicere; diuturnum & anceps intra sese certamen tanta tentatione metuque sustinuit, ut miris modis quotidie torqueretur, majoremque ex offensionis diuine formidine, quam ex ipsa grassantis morbi vehementia, metumque sollicitudinem caperet. Versabat videlicet in omnes partes hominis animum dæmon callidus, Christi permissu; & quem desperationis jaculis paulo antè superare nequieverat, eundem rursus nimie confidentiæ ac vanitatis elatione supplantare & evertere nitebatur. Sed contra eiusmodi cogitationes Ignatius, & in ipso (ut diximus) morbo, & recuperata postmodum valetudine, cum diutius dimicaret; partim agendis identidem Domino gratis, partim naturæ humanæ fragilitatem apud se reputando; denique diuino præsidio detestabile hoc ingrati animi vitium ita debellauit, euulsitque radicitus, ut postea, quotiescunque salus animarum aut Dei gloria postularer, sua non minus bona quam mala, sine vlla prorsus cenodoxiæ titillatione, palam & ingenue expromeret.

DE PROFECTIONE HIERO.
SOLYMITANA.

CAPVT XI.

INTER hæc anni ferè spatio exacto, partim spiritualium rerum scientia instructus, partim etiam arte quadam & consuetudine regendarum animarum imbutus, cum nihil vulgare aut exiguum agitaret animo, sed egregia quædam & ardua in Dei gloriam ab ipso conuersionis initio concepisset; Hierosolymam, quod iamdudum habebat in votis, petere omnino constituit, non tam ut Christi Domini sacratissima incunabula cerneret, (tamen si id ipsum vehementer optabat) quam ut in conuertendis ad Euangelii lucem infidelibus, qui ea tenent loca, vel operæ pretium faceret; vel certè martyrii palmam, cuius avidissimus erat, acquireret. Sed hoc suum de prædicando Euangelio consilium, vitandæ scilicet humanæ laudis causæ, nemini prorsus aperiebat: peregrinationis verò propositum, cum necessariò amicis patefecisset, multi primùm id ei multis rationibus dissuadere, obtestari etiam & orare ne populum, ab se nuper è somno vitiorum excitatum ad studia virtutis pietatisque, repente desereret, neu se ipse, affecta præsertim

valesu-

valetudine, itineri tam longinquo ac tam periculoso committeret. deinde cum nec precibus nec suasionibus eum de sententia demouere possent, insistere saltem & vigere, ne in comitatus abiret; multa posse in tam remotis ignotisque sibi regionibus ac tanta rerum humanarum varietate contingere, quæ presentem cuiuspiam fidelis operam solationeque requirerent. Omnino probabilia videbantur asserere, & humano iudicio rem aestimantibus etiam necessaria; nec verò deerant homines impigri, peritiquelinguarum, qui se illi comites laboris ac periculorum libenter offerrent. Verum Ignatius, quæ erat animi altitudine, in cælum semper intentus, atque a diuina providentia usquequaque pendere mirabiliter cupiens, amicis cuncta sua in eum studia profertentibus ita remisit, ut diceret, in precipuis hominis Christiani virtutibus non modò fidem & charitatem esse, verum etiam spem. Eius porò comparanda gratia certum sibi esse non modò sine viatico, sed etiam sine comite iter id ingredi; quòd clarè perspiceret, si, qualia multa possunt homini accidere, peregrinanti præferret, sibi quidpiam euenisset, fieri non posse quin aliqua saltem ex parte comitis præsidio fideique confideret: proinde quidquid in eo spei locasset, id utique ex ea detractum iri fiducia, quam totam in vno Deo clementissimo parente ac rectore vellet esse repositam.

NAVIGAT IN ITALIAM.

CAPIT. XII.

HAc igitur mente sub initium anni M. D. XXIII. magno omnium dolore Minorissa profectus venit Barcinonem, ut in Italiam ex eo loco trajiceret. cumque per opportunè paratam ibi nauem offendisset, egit cum nauarcho suppliciter, ut se mendicū egentemque gratis admittere ac transportare ne grauarietur. cui naulum quidem ille se remissurum promisit; ea tamen conditione, ut nautici saltem panis, quod erat necessarium, secum inferret. Eo responso cum vehementer angeretur Ignatius, quòd conmeatus copiam, quamuis exiguam, cerneret inopiæ illius, quam sibi summam proposuerat, legibus aduersari; post multas anxiasque cogitationes totam rem denique permittere statuit arbitrio Sacerdotis, quem sibi paucis illis diebus Barcinonem tum suæ conscientiæ iudicem tum interpretè diuinæ voluntatis elegerat. Ille re cognita, Ignatio respondit, a qua postulare

gauras.